

Pozsonyi kitérő

Czinki Ferencet kérdezi Ayhan Gökhan

Korábban nyilatkoztad, hogy igazán Kelet-Európa izgat, Nyugat-Európa kevésbé áll hozzád közel. „Átmegyek Bécsbe, hogy európai legyek.” olvassuk új könyvedben a jócskán ironikus sort. Miért éppen Kelet-Európa?

Ez elsősorban abból adódik, hogy íróként valamilyen módon a gyerekkoromat szeretném megérteni, felfejteni, feldolgozni. Az pedig a kelet-közép-európai félmúlt kulturális környezetében és épített mementói között zajlott. Utazóként persze minden érdekel, de tisztában vagyok azzal, hogy jelenleg szerzőként min találom meg a fogást, mi kezd el formálódni a kezeim között.

Második köteted, A pozsonyi metró kicsit útikönyv, kicsit szociográfia, kicsit minden együtt, prózaian költői és költőien prózai. Ennyire telibetalált Pozsony? Mi fogott meg benne, hogy egy egész könyvet szenteltél a városnak?

Érdekes volt a kiindulópont, mert valójában nem is Pozsonyba, hanem Krakkóba készültem, de a visegrádi ösztöndíjrendszer szeszélyei végül Pozsonyba sodortak, és amint azt láthatjuk, ezt egyáltalán nem bántam meg. Eleve úgy álltam neki a munkának, hogy bárhová is kerülök, a város semmiképpen sem csupán díszlet, hanem főszereplő lesz a szövegben. És azonnal megfogott Pozsony kettsége, az óváros és a panelkülváros termékeny kontrasztja, a pozsonyi metró tátongó hiánya, a város méretéből adódó sajátosan belátható végtelensége.

Sajó László és Burger Barna két közös kötete, az Öt és feles, valamint A futball ábécéje és más történetek egy roncsolt világba visznek el, a periférián élők közé. A te Pozsony-könyved is mintha egy nem épp örömteli világ

atmoszféráját teremtené meg, abban kalandozna el. Ez maga Pozsony vagy csak a te Pozsony-olvasatod?

Teljesen biztos, hogy még végtelen számú Pozsony-olvasat létezik az enyémen kívül. Már a munka során is feltűnt, hogy mintha én egy másik Pozsonyban járnék, mint a helyiek, olyan vidékein érzem magam otthon, ahol a pozsonyiak nagy része talán soha nem is járt. Akkor végeztem jól a munkámat, ha egy pozsonyi a könyv olvasása során számára ismeretlen rétegeit járja be a városának.

A hársfához című kocsma kulcshelyszíne a szövegnek. Egy kocsmát véve alapul könnyen rálátásunk lehet egy társadalmi berendezkedésre és az ott élők mindennapjaira? A kocsmá elsősorban mint közösségi tér érdekes, az emberek, a hírek, a helyi legendák találkozási pontjaként. És bizonyos értelemben valóban az adott társadalmi berendezkedés leképezése is a kocsmá, kicsiben megtörténik minden egy szűk, belátható helyen és rövid idő alatt, ami az országra és a térségre jellemző. Kétségtelenül hasznos helyszíne a kocsmá az íróknak, különösen, ha kelet-közép-európai, a kocsmá is és az író is.

Városoktól, kocsmaiktól és a kultuszaiktól nehezen szabadulsz? A következő könyvnél is hasonlóra számíthatunk?

Annyit már előre meg tudok ígérni, hogy a következő könyvemben sokkal többet utaznak majd a szereplők, időben és térben is nagyobb utakat járnak be. De a nagy felfedezések közepette biztosan beülnek majd egy-egy kocsmába is, mert mi mást tehetnének.

